கூத்துப்பட்டறை

’கூத்தம்பலத்தின்’ இரண்டாவது மாடிக்கு இட்டுச் செல்லும் குறுகிய படிக்கட்டுகளில் ஏறிக் கொண்டிருக்கையில், எனது மனம் முழுவதும் பலவித வண்ணப்பிம்பங்கள் - கலைஞர்கள், வண்ண விளக்குகள், பளீரென்ற ஒப்பனை, அரங்க அமைப்பிற்கு வேண்டிய பொருட்கள்.

வரவேற்பு அறையும் அரங்கமும் ஒன்றாக அமைந்த குளிர்சாதன அறைக்குள் நுழைவதற்குக் கதவைத் திறந்தவுடனே, சப்தமான கீச்சுக் குரல் எங்களை வரவேற்றது. அமரும் இடத்தில் பரவியிருந்த விளக்கு வெளிச்சத்திற்கும், மேடையில் பம்மிக்கிடந்த இருளுக்கும் எமது கண்கள் பழகியவுடன், கைகளில் புத்தகங்களைப் பிடித்தபடி கீழே அமர்ந்திருந்த 5-6 இள நடிகர்களை நாங்கள் காண முடிந்தது. ‘படுகளம்’ என்னும் நாடகத்துக்கான ஒத்திகைதான் அது என்று அறிந்தோம். பிரதான பாத்திரம் ஏற்று நடிக்கும் ஒரு நடிகர் உச்ச ஸ்தாயியில் பேச, மற்றவர்கள் அவரைப் பின்பற்றினர். லாகவத்துடன் அவர்கள் பேசிய முறை, அவர்களது நுணுக்கமான ‘உடல் மொழி’, மிகுந்த

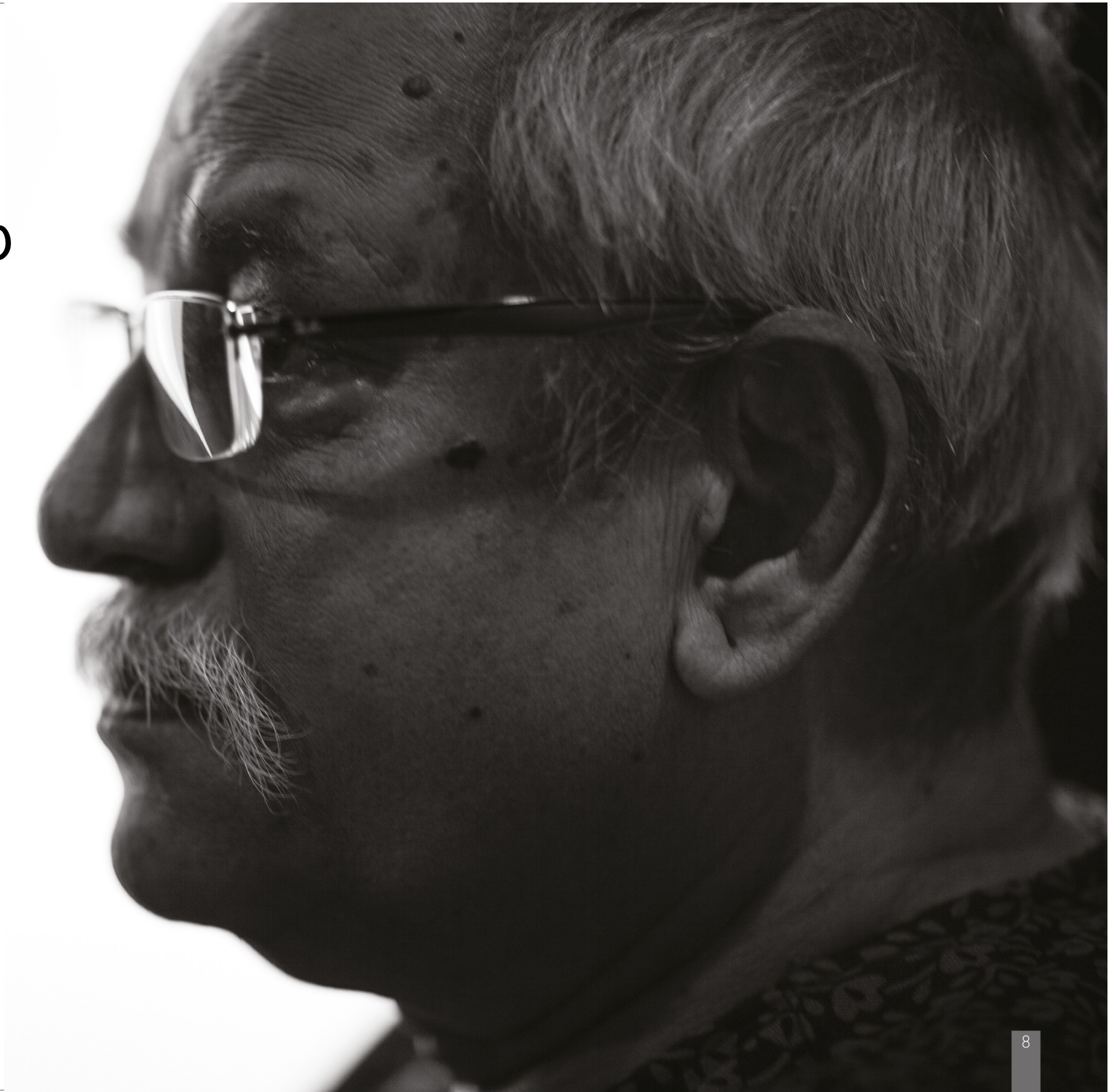

உத்வேகத்துடன் ஒத்திகையில் பங்குபெற்ற விதம் - இவையெல்லாம் எனக்கு உணர்த்தியது இதுதான்.

‘கூத்துப்பட்டறை’ பாரம்பரிய நாட்டுப்புற கலைகளுக்கான ஒரு இடமோ அல்லது கேளிக்கைகள் நிறைந்த பிற தமிழ் நாடகக் குழுவோ அல்ல’.

ஒத்திகை நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கும்பொழுது, கூத்துப்பட்டறை என்னும் நாடகக் குழுவினை நிறுவியவரின் அலுவலகத்திற்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்டோம். பத்மஶ்ரீ விருது பெற்ற திரு. ந. முத்துஸ்வாமி (நிறுவனர் - கூத்துப்பட்டறை) அவர்களை முதன்முதலில் பார்ப்பவர்கள், அவர் ஒரு ஓய்வுபெற்ற ராணுவ அதிகாரி என நினைக்கக்கூடும் சாத்தியக்கூறுகள் நிறையவே உண்டு. ‘அய்யா’ என அங்குள்ளவர்களால் அழைக்கப்படும் அவர் எங்களைக் கண்டவுடன், ‘நமஸ்காரம்! வாங்க உக்காருங்க’ என திடமான குரலில்-எண்பது வயது தாண்டியவரின் குரல் போலல்லாத குரலில் - எங்களை வரவேற்றார். உடனேயே எங்களுக்கு புரிந்து போனது - இது ஒரு ஒரு சுவாரசியமான சந்திப்பாக அமையும் என்று.

தஞ்சை அருகே உள்ள ‘புஞ்சை’யில் பிறந்த முத்துஸ்வாமியின் ஆரம்ப கால வாழ்க்கை ஒரு நாட்டுப்புறச் சிறுவனின் வாழ்க்கை எவ்வாறு இருக்குமோ, அவ்வாறே இருந்தது. சங்கீதத்திலும், நாகஸ்வரத்திலும் சிறுவயதிலேயே காட்டிய ஈடுபாடுதான், நாடகத்திற்கான விதையினை அவருள் விதைத்திருக்கும்.

பள்ளிப் படிப்பு முடிந்ததும், டஃபே (TAFE) நிறுவனத்தில் 1950 களில் வேலைக்குச் சேர்ந்த திரு.முத்துஸ்வாமி, எளிய, களங்கமற்ற கிராமப்புர வாழ்க்கை முறையினை சித்தரிக்கும் சிறுகதைகளை எழுத ஆரம்பித்தார். சிறுகதை எழுத்தாளரான இவர் நாடகாசிரியராக உருமாறியது 1960களில். தொடர் உருவகங்களுடன் கூடிய வித்தியாசமான காட்சி அமைப்புகள் தனித்துவம் வாய்ந்த புதிய பாணியைக் கொண்டு வர, ‘காலம் காலமாக’ என்ற இவரது நாடகம், தமிழ்நாட்டின் முதல் ‘நவீன நாடகம்’ என்ற பெயர் பெற்று இவருக்குப் புகழ் சேர்த்தது.

1970களின் தொடக்கத்திதான் இவர் ‘தெருக்கூத்து’ எனும் நாடக வடிவத்தினை முதன்முறையாகப் பார்த்தார். அந்தக் கலைவடிவின் தொனி இவரை மிகவும் கவர, தமது நாடகங்களின் அடிநாதமாக, இந்தப் பாரம்பரிய கலை வடிவமே இருக்கும் என பற்றுறுதியுற்று, தெருக்கூத்து வடிவத்தை ஆழ்ந்து நோக்கி, பல விஷயங்களைக் கற்று அதன் கருத்துப்படிவத்தை ஒட்டியே, ‘கூத்துப்பட்டறை’யின் நாடக அமைப்பு, மற்றும் நடிக/நடிகையர்க்குப் பயிற்சி முதலானவற்றை அமைத்தார்.

தொடர் உருவகங்களுடன் கூடிய வித்தியாசமான காட்சி அமைப்புகள் தனித்துவம் வாய்ந்த புதிய பாணியைக் கொண்டு வர, ‘காலம் காலமாக’ என்ற இவரது நாடகம், தமிழ்நாட்டின் முதல் ‘நவீன நாடகம்’ என்ற பெயர் பெற்று இவருக்குப் புகழ் சேர்த்தது

இலக்கியம் மற்றும் நாடகக்கலையில் நாட்டம் மிக்கவர்களாகிய ‘க்ரியா’ ராமகிருஷ்ணன், ‘பிரக்ஞை’ ரங்கராஜன் ஆகியோரது ஒத்துழைப்புடன் பாரம்பரிய கலைகளுக்கு புத்தூக்கம் அளித்து, நடிகர்களைப் பயில்விப்பதற்கான மேடையும் அமைக்க முயற்சிகள் பல செய்தார். இம்முயற்சிகளின் விளைவுதான் ‘கூத்துப்பட்டறை’.

1977 ஆம் ஆண்டு ’கூத்துப்பட்டறை’ நிறுவப்பட்ட உடன், திரு.முத்துஸ்வாமிக்கு சவாலாக அமைந்தவை:

பழமைப்பற்றாளர்கள் மிகுந்த சென்னையில், தெருக்கூத்தை ஏற்றுக்கொள்ள வைப்பது, தெருக் கூத்திற்கு புத்தூக்கம் அளிப்பதற்கான செயல்களுக்கு நிதி திரட்டுவது, தெருக்கூத்தில் சிறப்பறிவுத்திறம் வாய்ந்த நிபுணர்களைக் கொணர்வது.

புகழ் பெற்ற தெருக்கூத்துக் கலைஞர் திரு. பி.கே. சம்பந்தம் தம்பிரான், வயிற்றுப்பைழைப்புக்காக தானியங்கை மூவுருளி உந்தை (auto rickshaw) ஓட்டினார் எனும் செய்தியை முத்துஸ்வாமி அவர்கள் என்னிடம் பகிர்ந்தபொழுது, நான் மேலான அதிர்ச்சி அடைந்தேன். முத்துஸ்வாமியும், நண்பர்களும், சம்பந்தம் தம்பிரானுக்கு நிதியுதவி அளித்து, அவரது கிராமத்திற்குச் சென்று தெருக்கூத்தினைப்பற்றி அவரது தந்தை ‘கலைமாமணி’ புரிசை கண்ணப்ப தம்பிரானிடம் எவ்வளவு முடியுமோ அவ்வளவு

கற்றுவர ஏற்பாடு செய்தனர். அப்பொழுது அவர்களின் குறைந்த சம்பாத்தியத்தினை கவனத்தில் கொண்டோமானால், இது ஒரு பிரமிக்க வைக்கும் செயலாகும். தெருக்கூத்து புத்துணர்வு பெற்று, சாஸ்திரீய சூழல் நிறைந்த சென்னையில் அங்கீகாரம் பெற்று, ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டு, புரிசை கண்ணப்ப தம்பிரான் அவர்கள் இந்தப் பாரம்பரிய கலை வடிவத்தின் மிகச்சிறந்த நிபுணர்களில் ஒருவராகக் கருதப்படுவதற்கு கூத்துப்பட்டறையின் முயற்சி முக்கிய காரணம். இதுவே அவர்களின் மிகப்பெரிய சாதனைகளுள் ஒன்று என நான் கருதுகிறேன்.

தெருக்கூத்து வடிவம் துணையூக்கம் தர, கூத்துப்பட்டறையின் தனித்தன்மை வாய்ந்த பாணி உருவாக்கம் அடையத் தொடங்கியது. இது பாரம்பரியமும், நவீனமும் சேர்ந்த ஒரு கலவை. இதில் நம் நாட்டு பாதிப்பும் உண்டு, அயல் நாட்டு பாதிப்பும் உண்டு. செறிவு மிக்க எண்ணங்களும் அங்க அசைவுகளும் இலக்கியமும், நடன அமைப்பும் ஒன்று சேர கைகோர்க்கும் இந்த பாணியில்.

ஒருமித்த மனங்களின் குழுவாக இருந்த கூத்துப்பட்டறை, ஒரு பொது அறக்கட்டளையாக மாறியது. கூத்துப்பட்டறையின் அமோக வளர்ச்சிக்கு, ஃபோர்ட் நிறுவனம், மாக்ஸ் முல்லர் பவன், அலியான்ஸ் ஃப்ரான்ஸே, லலித் கலா அகாடமி அமைப்புகளின் ஆதரவும், வழங்கீடுகளும் முக்கிய காரணம் என்று நன்றியுடன் பகர்ந்தார் திரு.முத்துஸ்வாமி. இவற்றைத்தவிர, இந்திய அரசாங்கத்தின் கலாசார அமைச்சகத்திலிருந்தும் மானியம் கிடைத்து வருகிறது கூத்துப்பட்டறைக்கு. யுனெஸ்கோ-ஆஸ்ச்பெர்க் பர்ஸரி நிகழ்வு (UNESCO & Aschberg Bursary Programme) மூலம் அங்கீகாரம் பெற்ற ஐந்து நாடகக்குழுக்களில் ஒன்றாக கூத்துப்பட்டறை இருப்பது ஒரு தனிமதிப்புக்குரிய விஷயமாகும். 75 நாடக ஆக்கங்களையும், எண்ணிலடங்கா மேடை நாடகங்களையும் உருவாக்கியுள்ள கூத்துப்பட்டறை, உலகிலுள்ள பலவித நாடக இலக்கிய பண்பாளர்கள் சந்திக்கும் மையமாகவும் விளங்குகிறது.

கூத்துப்பட்டறையின் வேட்பினால் பறை, துடும்பு (நீலகிரி மாவட்டப் பழங்குடியினர் வாசிக்கும் தாள வாத்தியம்), பீனாச்சி (இருளர்கள் வாசிக்கும் குழல்) போன்ற நாட்டுப்புர இசைக் கருவிகளும், தேவராட்டம், தப்பாட்டம் போன்ற நாட்டுப்புறகலைகளும் புத்தூக்கம் பெற்றன. மாணவர்களுக்கும், நிறுவனங்களுக்கும் பயில் வகுப்பு நடத்துவது மற்றுமன்றி, அரசு சார அமைப்புகளுக்கும் (NGOs) பயிற்சி அளிக்கிறது கூத்துப்பட்டறை. சமீப காலமாக, உடலை மிக எளிதில் வளைந்துகொடுப்பதற்கான பயிற்சி, உடல் திண்மை (stamina), குரல் பயிற்சி முதலியவைகளை உள்ளடக்கிய 3-மாத நடிப்புப் பயிற்சிக்கான வகுப்புகளை அளித்து வருகிறது கூத்துப்பட்டறை.

தமிழ்த் திரையுலகைச் சேர்ந்த விஜய் சேதுபதி, விமல், பசுபதி, வினோதினி, கலைவாணி போன்றோர் கூத்துப்பட்டறையில் பயிற்சி பெற்றவர்கள்தான். நடிகராக வேண்டும் என்று அவாவுகிற பல இளைஞர்கள், கூத்துப்பட்டறையின் பயிற்சி வகுப்புகளையே நாடுகின்றனர்.

சங்கீத் நாடக் அகாடமி விருது, நாடக இலக்கியத்துக்கான பொதிகை விருது, தமிழக அரசின் விருது, பத்மஸ்ரீ, போன்ற பல விருதுகள் திரு.முத்துஸ்வாமி அவர்களை நாடி வந்திருக்கின்றன. எனினும், புத்தாய்வு செய்து, எல்லைக்கோட்டினை மேலும் மேலும் தள்ளி வைக்கும் முத்துஸ்வாமி என்னும் கலைஞன் தனது கலைப்பசியை இன்னும் ஆறாமல் வைத்திருக்கிறார்.

நாடகங்களுக்கு வருகைதரும் மக்கள் குறைந்து கொண்டிருப்பது அவரின் மிகப்பெரிய சவால். இது கவலைக்குறிய விஷயமாக இருந்தாலும், அரங்கத்திற்குச் சென்று நாடகம் பார்க்கும் உந்துதல் மக்களிடம் இப்பொழுது இல்லை என்ற கசப்பான உண்மையையும் அவர் உடனே கூறுகிறார். கேளிக்கையாகவும், பொழுதுபோக்காகவும் தான் நாடகங்களை மக்கள் பார்க்கிறார்களேயன்றி, இதனை ஒரு கலைவடிவமாக மக்கள் இன்னும் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை என்றும் வேதனையுடன் கூறுகிறார்.

எதிர்காலத்தில் கூத்துப்பட்டறையை யார் வழி நடத்திச் செல்வார்கள் என்ற கேள்விக்கு நறுக்கென்ற பதில் வருகிறது அவரிடமிருந்து - 'காலம் அந்த நபரை அடையாளம் காட்டி, இங்கு அவரைக் கொண்டு விடும்'.

கூத்துப்பட்டறையையும், அதன் பின்னால் உள்ள மனிதரையும் மிகச் சுருக்கமாக இந்த ஒரு பதிலே நமக்குக் காட்டுகிறது.

பரீட்சார்த்தமும், நடைமுறைக்கேற்ற செயல்முறையும் ஒன்று கலந்த பன்னலத்திரட்டு!

சரியானபடி அடையாளம் காணல், பலவித கலைவடிவங்களைப் பாதுகாத்து, புத்துயிர் அளித்தல், தனித்தன்மை வாய்ந்த பாணி, சமகால நாடக இலக்கியத்தைப் பேணிக் காப்பது என 30 ஆண்டுகளாக அயராது தொடர்ந்து பயணிக்கும் கூத்துப்பட்டறையின் கலைச் சேவை மகத்தான ஒன்று என்பதில் எள்ளளவும் சந்தேகம் இல்லை. நிச்சயமாக இவர்கள் சென்னையின் முதன்மை சார்ந்த வெற்றி வீரர்கள்!